

ประโยค ๑ - ๒
แปล มคอเป็นไทย
สอบ วันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒

แปล โดยพยัญชนะ

๑. เสฏฺฐิโน ปเนกา ธีตา อคฺคิ, ปณฺณรตโสฬสวสุตฺตทเทสิกา
อภีรฺพา ปาสาทิกา ฯ คํ รกฺขิตฺตํ เอกเมว เปสนนการิกํ ทาสี ทควา สดฺดณฺมิกสฺส
ปาสาทสฺส อุปริตฺเต สิริกพฺเพ วสาเปสิ ฯ เสฏฺฐิธีตา คสฺมึ ขณฺเณ คํ ทาสี
อนฺตราปณฺํ เปเสสิ ฯ อถ นํ เสฏฺฐิชายา ทิสฺวา “กูหิ คจฺฉสึติ ปุจฺฉิตฺวา,
“อฺยเย ธีตาย เปสนนนาติ วุตฺเต, “อิโต คาว เอหิ, ติฏฺฐตุ เปสนํ, ปุคฺคสฺส
เม ปิจกํ อคฺคฺฉริตฺวา ปาทฺเท โธวิตฺวา เตลํ มกฺขิตฺวา สยนํ อคฺคฺฉริตฺวา เทหิ,
ปจฺฉนา เปสนํ กริสฺสสึติ อาท ฯ सा ददा अगतिं । अथ नं जिरेनाकं
स्रेष्ठिธีता सन्तुष्येति । अथ नं सा आह “अय्ये मा मे गुह्यमि, स्रेष्ठिपुट्टो
โฆสโก อากโต, คสฺส อิทฺถจิทฺถจ กควา คคฺถ กนฺตฺวา อากตามฺหิติ ฯ
स्रेष्ठिธีताय “स्रेष्ठिपुट्टो षोसगोति नामं सुत्वा व पेमं म्वातिनि मिन्थित्वा
अग्निमिच्छं आहजं जितं । गोदुहलिकालस्मिं हि सा कस्य पचापति हुत्वा
नापि गोतनं पञ्चेकपुत्रस्य अतासि । कस्यानुभावनाकनत्वा अिमस्मिं स्रेष्ठिगुले
निपुत्तता । इति नं सो पुपुत्तिनेहो अवคฺฉริตฺวา กณฺหิ ฯ

แปล โดยอรรถ

๒. อถ นํ (เสฏฐิธิดา) ปุจฺฉิ “ภูหิ โส อมฺมาติ ฯ “อฺยฺเข สยเน
 นิปนฺโน นิทฺทายตีติ ฯ “อตุถิ ปนฺสฺส หตฺถे กิณฺจิติ ฯ “ทฺสฺสนฺเต ปณฺณํ
 อตุถิ อมฺมาติ ฯ สว “กิ ปณฺณํ นฺ โข เอตฺถนฺติ, คสฺมี นิทฺทายนฺเต,
 มาตาปิตฺถนํ อณฺณาวีหิตตฺาย อปฺสฺสนฺตานํ, โอตฺริตฺวา สนฺติกํ กนฺตฺวา ตํ ปณฺณํ
 โมเจตฺวา อาทาย อตุตฺถโน คพฺภํ ปวิสิตฺวา ทฺวารํ ปิธาย วาตปानํ วิวริตฺวา
 อกฺขรสมฺเข กุสฺลตฺาย ปณฺณํ วาเจตฺวา “อโห พาลโถ อตุตฺถโน มรณฺณปณฺณํ
 ทฺสฺสนฺเต พนฺธิตฺวา วิจฺรติ; สเจ มยา น ทิฏฺฐํ อสฺส, นตฺถิ ตสฺส จีวิตฺถนฺติ ตํ
 ปณฺณํ ศาเลตฺวา เสฏฺฐิธฺสฺส วจฺเนน อปรํ ปณฺณํ ลิกฺขิ “อຍံ มม ปฺตฺโต
 โฆสโก นาม, คามสฺตโต ปณฺณาการํ อาหาราเปตฺวา อิมสฺส ชนฺปทเสฏฺฐิโน
 ธีตรา สทฺธิ มงฺคลํ กตฺวา อตุตฺถโน วสนคามสฺส มชฺเฌ ทฺวิฏฺฐิมิกํ เกหํ
 การेतฺวา ปาการปริกฺเขเปน เจว ปุริสคฺคฺติยา จ สฺสฺวิหิตารกฺขํ กโรตฺถ, มยฺหณฺจ
 ‘อิทฺถจิทฺถจ มยา กตฺถนฺติ สาสนํ เปเสตฺถ; เอวํ กเต, อหํ มาตฺถลสฺส
 กตฺถทพฺพยฺตฺถกํ ปจฺฉา ชานิสฺสามิติ, ลิกฺขิตฺวา จ ปน สํหริตฺวา โอตฺริตฺวา
 ทฺสฺสนฺเตเขวสฺส พนฺธิ ฯ

ใช้เวลา ๔ ชั่วโมง ๑๕ นาที.

เฉลย ประโยค ๑ - ๒

แปล มคธเป็นไทย

แปล โดยพยัญชนะ

๑. ก็ อ.ธิดาคนหนึ่งของเศรษฐี มีอยู่ อ.ธิดานั้น เป็นผู้อันบุคคลพึงแสดงขึ้นว่า ผู้มีกาลฝนสืบท้าหรือสืบทก เป็นผู้มรูปร่าง เป็นผู้นำมาซึ่งความเลื่อมใส ย่อมเป็น ๆ อ.เศรษฐี ให้แล้ว ซึ่งนางทาสี ผู้กระทำซึ่งการรับใช้คนหนึ่งนั้นเทียว เพื่ออันรักษาซึ่งธิดานั้น ยังธิดานั้นให้อยู่แล้วในห้องอันเป็นสิริที่พื้นในเบื้องบนแห่งปราสาท อันประกอบแล้วด้วยชั้น ๗ ๆ อ.ธิดาของเศรษฐีส่งไปแล้ว ซึ่งนางทาสีนั้น สูระหว่างแห่งร้านตลาด ในขณะนั้น ๆ ครั้งนั้น อ.ชายาของเศรษฐี เห็นแล้ว ซึ่งนางทาสีนั้น ถามแล้วว่า อ.เธอ จะไป ณ ที่ไหน ดังนี้ ครั้นเมื่อคำว่า ข้าแต่แม่เจ้า อ.ดิฉัน ย่อมไป ด้วยการส่งไปแห่งธิดา ดังนี้ อันนางทาสีนั้นกล่าวแล้ว กล่าวแล้วว่า อ.เธอ จงมาข้างนี้ก่อน อ.การรับใช้จงพักไว้ อ.เธอ ตั้งแล้วซึ่งตั้ง ล้างแล้วซึ่งเท้า ท. ทาแล้ว ซึ่งน้ำมัน ฟูแล้ว ซึ่งที่เป็นที่นอน จงให้ แก่บุตรของฉัน อ.เธอ จักกระทำซึ่งการรับใช้ในภายหลัง ดังนี้ ๆ อ.นางทาสีนั้น ได้กระทำแล้ว เหมือนอย่างนั้น ๆ ครั้งนั้น อ.ธิดาของเศรษฐีถูกถามแล้ว ซึ่งนางทาสีนั้น ผู้มาแล้วโดยกาลนาน ๆ ครั้งนั้น อ.นางทาสีนั้น กล่าวแล้วว่า ข้าแต่แม่เจ้า อ.ท่าน อย่าโกรธแล้วต่อดิฉัน อ.บุตรของเศรษฐี ชื่อว่า โฆสกะมาแล้ว อ.ดิฉัน เป็นผู้กระทำ ซึ่งกิจนี้ด้วย นี้ด้วย เพื่อบุตรของเศรษฐีนั้น แล้วจึงไปในที่นั้นแล้วจึงมาแล้ว ย่อมเป็น ดังนี้ กะธิดาของเศรษฐีนั้น ๆ อ.ความรัก ดัดแล้วซึ่งอวัยวะ ท. มีผิว เป็นต้น ตั้งอยู่แล้วจรดซึ่งเชื่อในกระดูก แก่ธิดาของเศรษฐีเพราะฟังซึ่งชื่อว่า อ.บุตรของเศรษฐีชื่อว่า โฆสกะ ดังนี้เทียว ๆ จริงอยู่ อ.ธิดาของเศรษฐีนั้น เป็นปชาบดีของนายโฆสกะนั้นเป็น ในกาลแห่งนายโฆสกะนั้นเป็นบุรุษชื่อว่าโกตุลลิก ได้ถวายแล้ว

ซึ่งข้าวสุกจากข้าวสารทะนานหนึ่ง แก่พระปิงเจกพุทธเจ้า ฯ อ.ธิดาของเศรษฐีนั้น มาแล้วด้วยอานุภาพแห่งผลของท่านนั้น บังเกิดแล้วในสกุลของเศรษฐีนี้ ฯ อ.ความรักในกาลก่อนนั้น ท่วมทับแล้วซึ่งธิดาของเศรษฐีนั้นยึดเหนี่ยวไว้แล้ว ด้วยประการฉะนี้ ฯ

แปล โดยอรรถ

๒. ครั้งนั้น ธิดาเศรษฐีถามนางทาสีนั้นว่า เขาอยู่ที่ไหน แม่ ฯ นางทาสีตอบว่า เขา กำลังนอนหลับอยู่บนที่นอน แม่เจ้า ฯ นางถามว่า ก็ในมือของเขามีอะไรอยู่บ้างไหม ฯ นางทาสีตอบว่า ที่ชายผ้ามีหนังสืออยู่ แม่เจ้า ฯ นางคิดว่า นั่นจะเป็นหนังสืออะไรหนอแล เมื่อนายโฆสกะนั้นกำลังหลับอยู่ เมื่อบิดาและมารดาไม่เห็นเพราะความเป็นผู้สง้อใจไปที่อื่น จึงลงไปยังสำนัก (ของเขา) แก่หนังสือนั้นออกถือเอาเข้าไปยังห้องของคนปิดประตู เปิดหน้าต่าง อ่านหนังสือ เพราะความเป็นผู้ฉลาดในอักษรสมัย คิดว่า โธ่เอ๊ย คนโง่ผูกหนังสือสั่งฆ่าตัวเองไว้ที่ชายผ้าแล้วเที่ยวไป ถ้าเราไม่พินิจเห็นหนังสือนี้ไซ้ชีวิตของเขา ก็จะหาไม่ดังนี้แล้ว ฉีกหนังสือนั้น (ทิ้ง) เขียนหนังสืออีกฉบับตามคำของเศรษฐีว่า ลูกชายของข้าพเจ้าคนนี้ชื่อว่า โฆสกะ ลุงจงให้นำเครื่องบรรณาการจากหมู่บ้าน ๑๐๐ หมู่ ทำการมงคลกับธิดาของเศรษฐีในชนบทนี้ ให้ปลุกเรือน ๒ ชั้น ในท่ามกลางหมู่บ้านอันเป็นที่อยู่แห่งตน ทำการรักษาอย่างดีทั้งด้วยเครื่องล้อมคือกำแพง และการคุ้มครองด้วยบุรุษ และจงส่งข่าว (แจ้ง) ข้าพเจ้า (ด้วย) ว่า การนี้และการนี้ ฉันทำเสร็จแล้ว เมื่อลุงทำอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าจักรู้กิจที่ควรทำ แก่ลุงในภายหลัง ก็แลครั้นเขียนแล้ว พับแล้ว จึงลงไปผูกไว้ที่ชายผ้าของนายโฆสกะนั้นตามเดิม ฯ